

че е късно и пакъ ще останемъ въ кѣщи. — въ гласа ѝ проеца бурно негодувание. — А азъ съмъ сита да стоя все въ кѣщи, все въ кѣщи, все сама! Какво ще правя сега, тукъ, въ този кафезъ, въ този затворъ!

— Вземи Мария и върви у Еленини.

— Вчера бѣхъ.

— Върви на вечернята въ Свети Димитъръ.

Царицата дигна рамене.

— Все по черкви, все по мѣнастири. Не съмъ монахиня...

— Върви се разходи съ кочията къмъ Света Гора.

— Сама!

— Вземи Мария.

— Затова ли съмъ облѣкла новитѣ си дрехи? Да ме гледатъ дърветата въ Света гора... А ти дори и не забележа новата ми руба!

Калоянъ леко се усмихна. Дете бѣше още Целгуба... Той я изгледа и челото му пакъ потъмнѣ.

— Колко струва тази руба? Утре пакъ ще кажешъ, че си свършила златицитѣ си. И нова гривна имашъ.

Изведнажъ Целгуба избухна въ сълзи.

— Азъ мислѣхъ, че ще ти харесамъ, въ тия дрехи. Мислѣхъ, че съ тѣхъ ще обърна повече вниманието ти възъ менъ... а ти... ти... ми се карашъ... Ахъ, азъ знамъ, че не струвамъ нищо за тебе, че твоитѣ послания, находници и гончии ти сѣ много по-драги отъ мене! Защо ли дойдохъ въ това Търново... Царица! Нима съмъ царица?... Не мога една руба да си направя, не мога никжде да отида... Последната жена въ Търново е по-щастлива отъ менъ! Не ти искамъ златицитѣ! Ще пиша на Иона да ми прати... А ти ги събирай — все за балисти, все за катапулти... А после ги изгаряй и прави нови! Самъ не знаешъ какво вършишъ!

Калоянъ мълчеше раздраженъ и отегченъ подъ този гнѣвенъ потокъ отъ думи. Въ ума му се губѣха словата, които бѣ намислилъ да пише на Селджукския султанъ. По челото му се извиха бръчки на недоволство.